

Reaali Poiss

Kaur Kender.....lk 3
Silmale rõõmuks.....lk 5
Bridges.....lk 5
Reaali Hermafrodiitlk 7

TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT

NUMBER 5 (30)

MAI 2001

Kesklinna Kaunitar taas Reaalkoolist!

Kolmandat aastat järjest võitis Reaal Kaunitari valimised

Võttis aega, aga asja sai. Nii võiks võtta lühidalt kokku kõike 27. aprillile eelnenuid nädalaid. Poleks iial uskunud, et selle aasta gümnaasiumi tütarlapsed on nii tugevalt vastu osalemisele sellisel toredal üritusel nagu Kesklinna Kaunitari valimine! Õnneks leidub ka erandeid, kuid et asjast saaks asja, tuli siiski jahtida ka põhikooli neide.

Kuidas siis valitakse Kesklinna Kaunitar? G5-le on juba mitmendat aastat järjest kujunenud traditsiooniks valida viie kesklinna kooli seast oma Kaunitar. Selleks valitakse kõigist viiest koolist enamasti kaks tüdrukut ja saadetakse näitama oma ilu ja oskusi. Tuju teeb aga veidi paremaks teadmine, et oma kooli neiule ja/või sõbrannale tulevad paljud hea meelega kaasa elama.

Lõpuks tuli kokku 7 tüdrukut kolmest koolist – Tallinna Reaalkool, GAG ja Prantsuse Lütseum – ja nii saime alustada ühiselt proovidega.

27. aprilli õhtul said kohtalustunud näha järgmist.

Kõigepealt tutvustasid tüdrukud end paari hea lausega. Teise vooru jaoks lepidi ühiselt kokku esineda tantsumakavaga, mille koostamisega said väga hästi hakkama neiu nr. 1 Elo (GAG) ja neiu nr. 4 Kadi (TRK), mille kõik teisedki suurepäraselt ära õppisid.

Et teha kaunis veelgi kaunimaks, tuli kolmandas voorus osavõtjatel panna selga oma peikleidid ja demonstreerida selles oma liikumisoskust. See ei olnud aga veel kõik! Enne lavalt lahkumist pidid kõik tütarlapsed arendama loositud züriiliikmeka väikest vestlust, küsides üksteiselt ühe küsimuse. Kõikide nende osadega saadi kenasti hakkama, sest midagi keerulist ja rasket tegelikult ju polnudki! Minu eesmärk oligi sellest osavõtmine teha võimalikult kergeks ja lõbusaks.

Et ka publikul oleks huvitav vaadata, pidid nemadki valima oma lemmiku. Hea tuju hoidsid üleval bändid Vedel Leib, Jummal Savi ja Defrost. Meie auväärne

Teises voorus tuli esitada aeroobikakava, mille tegid valmis võistlejad ise - Elo ja Kadi. Tüdrukud vasakult: Tuuli, Lili, Elo, Kadi, Kati, Eva ja Lilia.

zürri koosnes sellistest inimestest nagu moekunstnik Antonio, Esto TV saatejuhid Ken Saan ja Rain Tolk, jumestaja Aune Aasoja, Tallinna Kaubamaja noorteosakonna ostujuht Tiina Ristimets, juuksur Katrin Pilk, fotograaf Lauri Paeveer.

Mis seal salata, nii nagu oli publikul erinevaid lemmikuid, oli ka zürriil erinevaid arvamusi, kuid peaaegu üksmeelselt jõuti otsusele, et Kesklinna Kaunitar 2001 on Lili Madissoon (TRK), Esimene Kaunitar Elo Aun (GAG) ja Teine Kaunitar Kadi Pariis (TRK). Kadi pälvis ka Publiku Lemmiku tiitli! Suure üllatuse tegi zürri nii rahvale kui ka õhtujuhtidele (Kerli Toots ja Paavo Pauklin), kuulutades välja ka Pressimissi - Elo - kelle valimist ei olnud ette nähtud, kuid see oli igati hea üllatus!

Nagu näha, võib meie kooli juba teist aastat järjest õnnitleda kaksikvõidu puhul ning kolmandat aastat järjest Kesklinna Kaunitari tiitli eest!

kerli toots

Ikka veel väitleme

Tallinna Reaalkoolis toimus 28. aprillil turniir väitluses. Teemaks oli: Eesti Vabariigi valitsus peaks toetama vastupropagandat ülikõhnalet naised tüübile, mida kultiveerib moetööstus. Meie kooli esindas vaid üks võistkond. Järgnevalt kokkuvõtte sellest turniirist.

Osales 8 võistkonda, sealhulgas üks õpetajate ja üks tudengite oma. Lisaks veel üks niinimetatud segavõistkond kahest erinevast koolist. Reaalkooli esindanud tiim sai hakkama sellise tembuga, et vahetas peale esimese vooru oma kõneleja ära. Tuuli Reisberg asendus Heidi Mallenega, võistkonnas jätkasid Andre Kaldamäe ja Catlyn Kirna.

Esimese vooru Reaali tiim kaotas 2-1, teise aga võitsid 3-0. Eriline saavutus oli see sellepärast, et võitsime õpetajate meeskonda.

Siis mindi vahepeal sööma (kool seekord ei toitlustanud ning osavõtumaksu ei küsinud). Kolmanda vooru taas Reaal kaotas ning jäimegi üldarvestuses viiendaks.

Finaali said Gustav Adolphi Gümnaasiumi meeskond (võitja!) ja segavõistkond. Parim spiiker (kõneleja) oli seekord Catlyn Kirna, kes oli üldarvestuses 7. ning õpilaste seas neljas.

Kohtunikud olid seekord meie koolist järgmised: Liis Aavaste ja Paul Keres. Ajamõõtjad: Siim Saksing, Evelyn Karp, Erik Lott ja Heidi Mallene (kui ta parajasti ei väidelnud). Kokkuvõttes olid kõik väga tublid ning vaadates seda, kui hoolimatult Reaali ainuke esindus kohale tuli, oli kõik suurepärase. Aplaus meile!

catlyn kirna

Õhtujuhid Paavo Pauklin ja Kerli Toots ning esikolmik vasakult: Teine Kaunitar Kadi Pariis, Kesklinna Kaunitar Lili Madissoon ja Esimene Kaunitar Elo Aun.

On volbriöö. Rahvamassid kogunevad tänavale, et taaskord talve mälestuseks maha pidada üks lärmakas ning ilmselt kauaks meelde jääv peiepidu.

Mina leban voodis teki all, väidetavalt mürakindlate akende taga. Kõigest hoolimata kostub minu kõrvu tänaval bussiootepaviljoni klaasseinu lõhkuvate noormeeste räme lärm. Huvitav, millal jõuab järg minu aknani? Ei jõuagi. Meeste jõud raugab, entusiasm kaob alkoholiauru ning jutt taandub tavalisele ärplemisele.

Tahtmatult meenub Otfried Ossleri lasteraamat "Väike nõid". Loo aluseks on legend, mille kohaselt pidavat sel ööl kogunema nõiad ning kõiksugu muud tegelased, kel piisaval hulgal kurjust hinge taga ning posimiskunst kindlalt käpas. Tõsi ta on, ühes kogenud paharettidega võisid trallida vaid need, kes olid sooritanud erialaeksami ning sellega end vanade nõidade ees tõestanud.

Teose peategelase unistuseks oli kord aasta kõige imelisemal ööl ühes vanemate ametikaaslastega ohjeldamatult lõbutseada. Ometi jäid need piirid talle suletuks. Polnud ju nõiahakatis end veel "vanade tegijate" ees tõestanud. Kuid mis veel hullem, väikesel nõial lasus hea nõia kuulsus. Ei leidunud midagi kohutavat, mis ühele korralikule, üdini pabelisele nõiale osaks oleks võinud saada!

Olgugi et veetsin pea tunni aknal väljas toimuvat jälgides, ei hakanud mulle silma mitte ühtegi päris ehtsat, otsekui muinasjutust välja astunud nõida. Kas on ehk need mehehakatised tänapäeva nõiad? Kuhu on kadunud traditsioonid? Ei mingeid luudasid, musti kasse, ronkasid ega teisi "rekvisiite". Mitte midagi peale kesvamärjapudeli. Jah, võib ju seegi inimest otsekui luual sõidutada ning maailma seni avastamata külgedele valgust heita, ent... Siit jääb üle vaid järeldada, et tänavail trallib kõikvõimas viinakurat. Ei aita siin ka küüslauguna kioskitele kleebitud sildid "Alkoholi müük keelatud..."

Millise eksami olid aga tänavolijad sooritanud, pidutsemisluba oli ju ometi antud. Selge on see, et luuasõidu saladusi need tegelased veel põhjalikult ei tundunud, nõidumisest rääkimata. Kas piisas siis vaid heast tahtest, heast tahtest "korralik nõid" olla? Ilmselt küll, muud see trükimusta mitte kannatav räusamine ju näidata ei või...

Igal väiksel nõial on oma volbriöö. Kas pole nüüd mitte õige aeg küsida, millal jõuab kätte minu tuleproov? Kus ja millisele ülemnõiale pean oma oskusi näitama? Mh?

tulevased sündmused ja eksamid

12. mai	12. klassi inglise keel
14.-18. mai	12. klassi inglise keele suuline osa
16. mai	12. klassi saksa, vene või prant. keel
17.-19. mai	12. klassi saksa, vene, prant. suuline osa
20. mai	tänavakorvpall
21. mai	orienteerumine
21. mai	12. klassi matemaatika
22. mai	lõpukell
25. mai	12. klassi ajalugu
29. mai	12. klassi bioloogia
1. juuni	gümnaasiumi lõpetamine, kool lõpeb
4. juuni	12. klassi keemia
7. juuni	9. klassi valikeksam (bioloogia, keemia, ajalugu, geograafia, füüsika, inglise, prantsuse, vene või saksa keel)
7.-8. juuni	9. klassi valikeksami saksa, prantsuse, vene või inglise keele suuline osa
8. juuni	12. klassi füüsika
11. juuni	9. klassi emakeel
15. juuni	9. klassi matemaatika
19. juuni	põhikooli lõpetamine
21. juuni	116. lennu lõpetamine

Selle kuu tsitaat

Saukas: "Kui kaks inimest pole üksteist näinud armumise astmest sõltuvalt kaks kuud, kaks tundi või kaks päeva, siis toimub nende vahel ilmselt absoluutselt mitteelastne pörge ja nad jäävad kokku üksteist musutama."

Arestikambriid kooliruumidesse!

Kindlasti mäletate ajaloost õpitut, kui koolis korralikkumise eest olid karistused karmid. Nii andis koolihärra mõnele paharetile pahanduse eest malakaga üle küüru või sunniti väänkaelu klassi nurgas kuivanud hernestel põlvitama. Seda kõike ikka sellel eesmärgil, et pahateod enam ei korduks. Lihtsalt distsipliini nõuded olid tollal sellised. Tänapäeval on lood teised. Laps on isiksusehakatis, keda võõras (õpetaja) füüsiliselt karistada ei tohi, kuigi vahest peaks. Sellisel juhul on võõral (õpetajal) kitsas käes, sest hoidku jummal selle eest, kui karistatu vanemad juhtuvad olema võimukatel positsioo-

nidel või lihtsalt sellised inimesed, kes ei taha tunnistada oma lapse kasvatamisel tehtud vigu.

Minu arvates peaks kool olema pisut karmimate karistustega eranditult kõikide laste suhtes, olenemata sellest, kas tegemist on matsi või aadliga. Kui koolijüts teeb pätti, peab sellele järgnema karistus, näiteks koolis suitsetamise eest 2 päeva arestikambrit, seda muidugi ainult päevasel ajal, õhtuks lastakse ikka koju. Hommikul jälle kartsa kuni järgmise õhtuni, kusjuures arestis oldud aja jooksul peab õpilane iseseisvalt omandama teadmisi. See õpilane, kes aga eirab kartsa tulekut,

peab oma karistuse hiljem topelt ära kandma. Pisiasjade eest (tunni ajal paberlennuki loopimine) arestikambrisse ei satu, küll aga tuleb koolikemps lapiga korralikult läikima lüüa, tunnis lobisemise eest kirjalik märkus ka klassipäevikusse jne... Loomulikult tuleb karistuste täideviimiseks luua koolipolitsei, sest kujutage ette 12. klassi koljatit, kellest lihtsa nääpsukesest õpetaja jõud üle ei käi. Nalja saaks küll kõvasti.

Arvan, et selline kord aitaks enamikel õpilastel hoiduda tulevikus trellide taha sattumast, teistele aga aitaks see trellidega varakult harjuda. Napoleon III, 6 kl.

Reaali Poiss Tallinna Reaalkooli ajaleht number 5 (30) mai 2001

Reaali Poiss ilmub iga kuu mahus 8 lehekülge ja on tasuta.

Reaali Poiss internetis
rp.real.edu.ee
e-mail
reaalipoiss@hotmail.ee

Reaali Poisi üliagar toimetuse:

peatöötaja	lilli madisson
assistent	dea veeremäe
kujundaja	gea veeremäe
niisama tark mees	mihkel kama
väike maja	catlyn kirna

SÜNNIPÄEVAD

Silvi Soovik	4. mai
Niina Karamkova	11. mai
Katri Org	16. mai
Õie Tümanok	4. juuni
Silvia Mumma	8. juuni
Triinu-Liis Vahter	14. juuni
Sirje Jaup	15. juuni
Elvi Keinast	30. juuni

Kaur Kender

Sensatsiooniline noor kirjanik külastas kooli

Tuglas - võimuahne kõlupea, Tammsaare - auahne lobamokk, Mihkel Mutt - ajudeta ahv - pole just palju neid, kes saaksid endale lubada taolisi kommentaare armastatud (või vähemalt kuulsate) eesti kirjanike aadressil. Üks, kes seda aga teeb, on Eesti 90. aastate teise poole vast tuntuim ning skandaalseim kirjanik - Kaur Kender.

Kaur Kenderi kohta on avalikkuses levinud mitmeid arvamusi ning mingil põhjusel on lõviosa neist mitte just kirjanikku soosivad. Ise otsustasin kohtumisele minna selleks, et aru saada, millise inimesega on tegu ning kas tema vastu suunatud kriitika on ka põhjendatud.

Paljusid on rööpast välja viinud just noore kirjaniku kõigutamatu enesekindlus ning paratamatult ka selle juurde kuuluv ülbus. On öeldud, et ülbus on loomulik osa Kaur Kenderi isikupärast. Kuid kas selle ülbuse ning karismaatilise esinemise taga ka midagi sügavamat peitub? See tuleb igal ühel iseenda jaoks ise selgeks teha.

Meie kooli külastas Kaur Kender neljapäevasel pärastlõunal. Erilist huvi kirjanikuga kohtumise vastu üles ei näidanud: kohal olid vaid keeleõpetajad ning mõned pühendunud kirjanikuhuvilised - kokku

umbes 25 inimest.

Juba hetkest kui kirjanik üle auditooriumi lävepaku astus, oli aru saada, et radikaalsus ning teatav orientatsioon publiku shokeerimisele on lahutamatuks osaks Eesti uuema aja kirjanduse *enfant terrible*'i imagost.

Juttu alustas külaline oma ülevaatega kirjandusest. Lisaks eelpool mainitule selgus, et kaasaegsetest kirjanikest peab ta lugemisväärseks peale enda vaid kahte - Tõnu Õnnepalu/ Emil Toded ("Piiririik", "Printsess") ning Andrus Kivirähki ("Liblikas", "Rehepapp"). Sellist ühendust nagu Eesti Kirjanike Liit (rõhutab, et ise sinna ei kuulu) noor talent ei tunnista - "nad on seal kari debiilikuid, kes istuvad päevad otsa koos ning loovad omale illusioone kirjanduse tegelikult olematust võimust."

Karmid sõnad - kuid samas räägivad Kenderi müügiarvud enda eest - kahe aastaga on mees müünud põhimõtteliselt sama palju raamatuid kui muud Eesti kirjanikud kogu eelmise kümnendi jooksul. Nii nagu "Ebanormaalne" oli eesti müüduim raamat eelmisel aastal, olid "Yuppiejumal" ja "Iseseisvuspäev" seda vastavalt oma ilmumisaastatel.

Nendele, kes ei tunnista läbimüüginäitajaid kriteeriumitena kirjaniku hinda-

misel on Kenderil järgmine mõttetera - "Kõik räägivad mulle, et pole mingi kunst kirjutada raamatut, mis palju müüks, kuid kui küsin neilt, miks nad seda siis teinud ei ole, jäävad "need ahvid" kohe vait."

Omajagu võrtsi lisab asjale see, et kirjanik ei tee mingit saladust ka oma dekadentlikest eluviisidest ning eraelust - narkootikumid ning purjuspäi autoga kihutamine on asjad, mis ei ole Kaur Kenderi jaoks võõraks jäänud.

Võib öelda, et nagu iga uus kunstiilik tallab põrmu kõik talle eelnenud, nii ei säästa ka Kaur Kender talle eelnenud kirjanikke ja haritlasi.

Kuid reaalkooli laia silmaringiga ning paksunahalisi pedagooge ja õpilasi ei suutnud Kender seekord sokeerida. Pigem vastupidi, mehe esinemine oli paljude jaoks positiivne üllatus ning nii mõnedki leidsid, et Kenderi karmi ning karismaatilise välimuse taga peitub ka midagi sügavat. Öeldi ka, et mehe sisendusvõime ning huvitav isiksus avaldavad vaid temaga silmast silma kohtudes.

Üldjoontes jäid kõik kohtumisega rahule ning loodame, et reaalkooli hakkavad ka tulevikus külastama tuntud loomeinimesed ja muud huvitavad tegelased.

tõnu-eerik liivak

...ja õpetajatele eraldatigi

oma rubriik

Arvamust avaldab Liis Aavas-te

Kevadel, mil taas astub ellu ehk lendab välja järjekordne lend - seekord 116. -, on traditsiooniks saanud, et lõpetajad toovad õpetajatele lilli ja tänavad neid tehtud töö eest. See on loomulik ja ilus komme. Nii see peabki olema.

Selleaastasele koolilõpule ja koolilõpetajatele mõeldes sain aga aru, et seekordset lendu on hoopiski minul kui nende endisel õpetajal põhjust tänada. Selle eest, et nad siin õppisid ja selle eest, et nad olid just need, kes nad olid.

Kui tulin noore õpetajana kooli, oli suurem osa 116. lennust kuuendat klassi alustamas. Minul oli kohustus ja ka õnn neid kaks ja pool aastat õpetada ja sel viisil veidike nende elus osaleda. Just Teie - kunagised kuuendikud-seitsmendikud - mängisite peaosa selles, et ma ikka veel olen selles majas õpetaja. (Kas see on hea või halb, otsustavad juba minu praegused õpilased).

Kui esimene kogemus õpetajana oleks olnud ebameeldiv, oleksin kindlasti leidnud enda jaoks kümneid põhjusi, et minna nn. parematele jahimaadele. Paljusid asju ma siis ei osanud, teadnud ega märganud, aga Te talusite seda hästi ja andsite mulle ühtlasi põhjuse enda täiendamiseks, edasi õppimiseks ja kasvamiseks nii inimese kui õpetajana.

Elades Teile kaasa esimese riigieksam ajal, ei saanud ma kuidagi jätta mõtlemata, et palju on räägitud õpetaja laskumisest õpilase tasele. Sellest, kas see on vajalik, oluline või vältimatu. Ja ma sain kinnitust oma veendumusele, et olgu laskumisega kuidas on - palju tähtsam on mõista, et tegelikult peaks hoopis õpilase tasemele tõusma või vähemalt on meil väga palju põhjust selle peale mõelda. Üks põhjus olete Teie. Aitäh!

Koolibändid möllasid Flamingos

12. aprillil toimus vastremonditud ööklubis "Flamingo" Suur Koolibändide Festival. Ürituse korraldajad olid puha reaallikad ning üldjoontes oli aktsioon väga õnnestunud.

Juba kella viie paiku õhtul saabusid esimesed muusikahuvilised tuntud ja tundmatuid koolimoosekante kuulama. Alguses hõredavõitu kuulajate read täienesid pooltund pooltunnilt ja esimeste bändide nootide kölades oli saalis juba arvestatav hulk rahvast.

Noodi löi lahti ehk esimesena sai kitarrivalgeks suhteliselt värske grupp "Jummala Savi", keda mäletatakse ehk ka G5 omaloo-

minguõhtult.

Järgneva paari tunni jooksul avanes fännidel-lihthuvilistel võimalus jälgida erinevaid kollektiive, kelle stiilid varieerusid heavy metalist kuni maheda britpopini. Viimase stiili parimaid esindajaid oli ilmselt ka ETV saates "7 Vaprat" edukalt figureerinud "Mild". Teiste seas esinesid erineva tuntuseastmega tegijad "Dust", "Kleptomaan", "The Vunkz" ning "De Frost".

Reaali ja, olgem ausad, ka muu rahva seas oli kaasakiskuvamaid esitajaid ikkagi vana hea "Vedel Leib", kes sai ka parima show auhinna.

Auhindade saajad otsustas kirev zhürri, millesse kuulusid näiteks legendaarne Rokitaat Riho Baumann ning Erkki-Alo Kirde EÖOVL Meediaprojektist.

Samal ajal, kui zhürri oma otsuseid tegi, sai rahvas popmuusika saatel saalis ringi talledada - demonstreerida oma kehalist funktsionaalsust.

Korraldajad, nagu ennagi öeldud, puha omad inimesed: Paavo Pauklin, Lauri Paeveer ja Silvia Viidik.

Tund enne keskööd kustutati lõpuks ägedad ultraviolettlambid ja pandi pillid kotti. mihkel kama

Kevadised kontserdid

Ilmad läksid aina ilusamaks ja soojemaks ja nõnda hakkas kevadet kuulutama ka Reaalkooli noortekoor, tehes seda lausa kahel korral - pühapäeval, 22. aprillil, Niguliste kirikus ja esmaspäeval, 23. aprillil, Reaalkooli aulas koos J. Westholmi Gümnaasiumi segakooriga.

Pühapäeval Niguliste kirikus esitas koor mitmesuguseid palasid. Kevadekuulutamiseks said eriti hästi hakkama solistid, kelle hulgas leidis nii ööbikuhäälsed lauljaid kui ka pillimängijaid. Lisaks juba varem lauldud ja mängitud lugudele oli koori repertuaari lisandunud ka uusi teoseid. Kontserdi suurimaks miinuseks võis pidada vähest publikut.

Tõeline kevadkontsert oli esmaspäeval Reaalkooli aulas kell 19. Tuntud ja tundmatute heliloojate loominguga alustas Reaalkooli noortekoor. Vaheldumisi koorilugudega sai kuulda soliste. Viimase loo ajal jagas meie koor lava Westholmi omaga, kes kontserdi esimest poolt nautisid publikuna. Kava Westholmi kooriga, kes olid suure panuse teinud solistidele. Eriti tahaks esile tuua Arete Teemetsa, kes lõpetas kontserdi omatehtud looga "Kui see oleks nii, oleks teisiti".

Üldiselt kukkusid kontserdid kenasti välja. Traditsiooniline kevadkontsert toimub ka järgmisel aastal. liina & anne

Vesi, vesi, vesi mu vesi

Pühapäeval, 29. aprillil, kell 16.00 tähistati Ernst Peterson-Särgava sünniaastapäeva. Reaalkoolis on kujunenud traditsiooniks pesta sel päeval ja sel kellaajal tema kuju.

Nagu mina kuulsin, on üritus kolm aastat vana ning väiksem osa pesijaid nurisesid tegevuse üle, milleks ainult abituuriumil võimalus oli.

16.00 koguneti kooli, et täita ämbrid ja välja otsida harjad ning nuustikud. Mõned loominguilisemad inimesed mõtlesid ka hambaharjade peale. Kui kõik vajalik koli koos, asuti Pudireas kuju poole tee. Autojuhid, kes pidid kannatamatult ootama meie teedeületamisi, eriti õnnelikud ei olnud ning nii mõnigi tõstis sõimukäe ja kortsutas kulmu.

Kuju ise oli 12-ndike jaoks justkui ettevalmistatud: must ja tahmane. Targemad abiturientid olid võtnud märjaks saamise vastu kasutusele ettevaatusabinõud, kuid leidis ka neid, kellele külm vesi kahju tõi.

Nühti, mis seal nühti, aga puhtaks härra Särgava sai. Lõpuks palus Piret, et kuju järelejäanud veega üle kallataks. Ronimiseks vabatahtlikke ei olnud ning kõige julgem, Andres Kauts, ronis esimesena redelile Särgavat õnistama. Tegi, mis ta tegi, aga kuival ta sealt alla tagasi tuli. Paaril järgmisel nii hästi ei läinud ning peale selle, et ennast üle kallati, pritsiti täis veel kuju juures lebavad joped.

Lõpetuseks asetati kimp lilli kuju ette, veel paar autojuhti sai kurjaks ning Pudireas mindi tagasi kooli.

gea veeremäe

"Kuidas elad Ann?"

Sai loetud Aidi Valliku noorsooromaani "Kuidas elad, Ann?".

See jutustas ühest 14-aastasest kooliplikast, kellel juhtus olema väga range, kuid samas ka imelik ema.

Üks päev, kui emal sai lihtsalt süüer tühjade pudele hunnikust keldris, ajas ta teised seda koristama. Juhuslikult õnnestus peategelasel Annil leida sealt ema noorpõlve päevik, milles temale seniteada pedantlik ema oli tundmatuseni ära vahetatud mingi noore punkariga, kes kogu aeg jõi ja keda ei häirinud seksuvaliste vendadega kuskil lagunenud majas. Muuseas selgub, et teda senini kasvatanud mees polegi ta isa.

Kõigest sellest segi paisatud eluga Annil kisub kõik allamäge ja ta põgeneb kodust.

Raamat on lugemiseks kõlblik ainult lähima viie aasta jooksul, kuna aegub keel (släng), mis veel praegu on ühtivuses Tallinna tänavakeelega.

Raamatu kirjutamise mõt-

Selline näeb välja raamatutukaa uuel Aidi Valliku noorsooromaanil "Kuidas elad, Ann?"

teni viisid Aidi Valliku tema õpilased (7-12 kl), kes polnud rahul igava kohustusliku kirjandusega. Lapsed nõudsid raamatult actionit, armastust, seksi ja joomist. Juttu on kordamööda ema juhtumistest päevikus ja Anni tegemistest. Kuna probleemistik natuke katub, kaob lugedes ära piir Anni ja ta ema elu vahel.

Sündmustel raamatust on tihtipeale ka eluline tõepõ-

hi, näiteks Anni esimene seksuaalvahekord Timoga oli ühe tüdruku jutustus autorile.

Igatahes soovitan lugeda ja eesti keele õpetajatel palun panna see raamat kohustusliku kirjanduse programmi. Raamatu hind poes on umbes 150 krooni, aga kooli raamatukogus on kuus autogrammiga eksemplari tasuta lugeda võtmiseks. gustav kalm

tervis + vaim?

2000 aasta sügisel, siis, kui algas järjekordne õppeaasta, töötasid kooli ühe aktiivsema isikuni hallid ajurakud välja projekti, mille abiga oleks võimalik tuua Tallinna Reaalkooli rohkem spordiga seotud tegevusi. Ma ei ütle, et selliseid üritusi koolis vähe oleks, kuid ega see paha ka poleks, kui neid rohkem korraldataks.

Selle projekti nimeks on "Terves kehas terve vaim" ning eesmärk oleks propagandida TRK õpilaste hulgas terviselikke eluviise. Kindlasti on palju neid, kes arvavad, et projekt on kasutu, sest nemad juba teevad iga päev trenni, söidavad jalgrattaga, ujuvad või teevad midagi muud sellist. See on neile tõesti hea ja kasulik, kuid esiteks mõelgu ka neile, kes ei liiguta ennast piisavalt. Kas siis puuduvate võima-

luste pärast või lihtsa laiskuse tõttu. Ning teiseks mõelgu sellele, millise hea võimaluse annab projekt majakaaslaste tundmaõppimiseks.

Kõik üritused toimuvad kooli raames, neid on nii õpilastele kui ka õpetajatele ja need on mitmekesisemad kui varem. Lisaks igasugustele võistlustele ja sportlikele päevadele korraldatakse veel tervise teemalisi loenguid, kus osalejad kohtuvad inimestega, kes väärtustavad kehakultuuri.

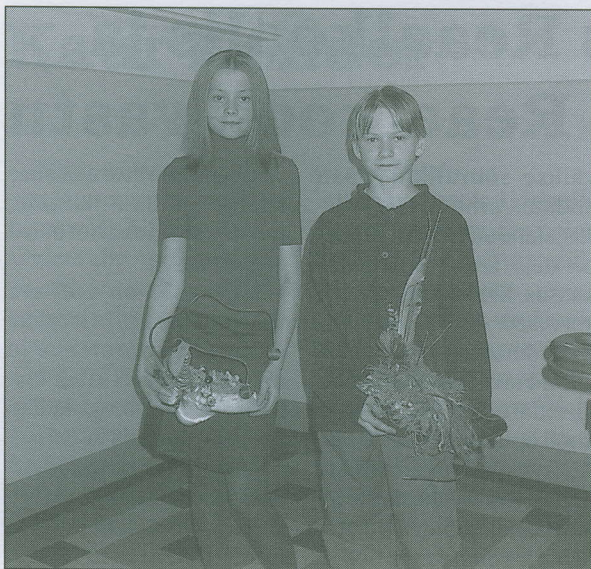
Osadest üritustest olete te juba ka osa saanud, sest projekti esimene etapp algas jaanuaris ning lõpeb juunis. Seal hulgas oli ka uisupäev, mis korraldati küll ainult põhikoolile, kuid loodame, et tulevikus avaneb ka keskkoolil see võimalus.

Esimese etapi raames on plaanis korraldada ka midagi "Tänavakorvpalli" taolist. Teine etapp algab järgmise õppeaasta algusest ja lõpeb enne jõule.

Projekti juht oli alguses Piret Otsa, kes ka projekti algatas, kuid nüüd on selleks Andres Raa. Kaastegevad on loomulikult ka kehalise kasvatuse õpetajad, samuti Piret Otsa kui tervisekasvatuse õpetaja.

Väikse Maja ja projekti vahel toimetab Kaie Kadaksoo ning õpilastest on koosseisus Olev-Ott Kell, kes arvatavasti hoolitseb selle eest, et üritused oleksid võimalikult õpilastele meelepärased.

Loodan, et projekt läheb lõpuks käima nii, nagu peab ning tunnen kaasa neile, kes ei kavatse üritustest osa võtta. dea veeremäe

Selle aasta silmarõõmud - Madli ja Raul

Silmale rõõmuks

Etalonide ja muidu kaunitest inimeste valimine sai alguspuhanguid tiibadesse ka neljapäeval, 19. aprillil, Reaalkoolis toimunud üritusel. See ei kujutanud endas kesklinna kaunitari eelvooru, küll aga sai elada kaasa oma põhikoolis õppivale silmarõõmule.

Et tutvustusvoorudest ei saada üle ega ümber, oli näha ka seekord: väljavalitutele langes saatuseks oma niigi avalik elu peensusteni paljastada. Mida nad aga omaalgatuslikult sõnadesse ei pannud, seda nooliti neilt tunnistajate juuresolekul mikrofonil esitatud üp-

riski isiklikku laadi küsimuste näol – mine tea, võib-olla mõni tõestusmaterjalide saamise nipp.

Kuna öeldakse, et mehe isiksust näitab lips ja ilma lipsuta mees on kui alasti mees, tehti järgmiseks ülesandeks neiudele vastavalt fantaasiale mehe keha "isikupärastada". Voorust võis järeldada, et me põhikool üpriski korralikult kasvatanud on ja vanemate range järelvalve all tsensuuri pähe tuubitakse...või siis ei julge/ei taha meie nooremad kooliõed-vennad oma kaaskannatajaid (loe: tublisid põhikooli reaalkaide) veel

igasuguse kraamiga ära hirmutada.

Kuna meessoo rikutus on ammugi teada, ei lastud neil nii väga oma fantaasiat kasutada, kui pidid nad käelisi võimeid demonstreerima. Nii valmisid erinevad soengud "hommikusest padjakast" õhtukleidi juurde sobivani.

Viimases voorus pidid paarid (eeldatavalt mehe- ja naisetüüp) oma ligimesearmastust ja sõbralikkust üles näitama teiste õhupallide löhkumisega, püüdes oma kalli vara puutumatuks hoida. See tõi kaasa inimhunniku ja tolmutpilve, mis korraldajad lõpuks ära tüütas, nii et nad kaklejad saalist välja kihutasid ja auväärt publikumil otsuse langetada palusid.

Kuna poisid valisid neiu ja vastupidi, oli kasulik vastassoost sõpru kohale meelitada, sest oli näha: mida rohkem on sul tuttavaid toetajaid, seda kõrgemale astmele poodiumil tõused. Kas oleks sama võidukas olnud esisilmarõõmude koht ka tundmatu zürri korral, see jääbki meile lahendamata müsteeriumiks – las Sherlock teenib ka oma leiva välja – kuid selle aasta põhikooli silmarõõmudena võib koolipeal jalgutamast näha Madli Rossi ja Raul Rinnet.

nele tamme

Bridges'i videokonverents

Paljud ei teagi, aga tegelikult on. Juttu on projektist Bridges, mis idee poolest peaks arendama suhtlust nelja maa õpilaste - Eesti, Rumeenia, Tšehhi ja USA (Georgia) - vahel, aga millest siiski valdav enamuse õpilasi isegi keskkoolis ei tea "mitte halligi".

Kui järele mõelda, siis tegelikult võib-olla keegi parema mälu isik mäletab, et mõni õpetaja on rääkinud võimalusest minna pooleks aastaks vahetusõpilasena USA-sse õppima. On võimalik saada endale ka kirjasõber suure lombi tagant.

Selle projekti raames toi-

mus 18. aprillil Peda väikses majas videokonverents. Eestist oli aktsioonis 5 kooli. Alguses iga kool tutvustas ennast nagu kord ja kohus ning püüdis võimalikult enast üles kiita. Meie poolt tegid selle töö ära Mihkel Kama ja õp. Tarmo Saaret, kes on meie kooli kontaktisik või midagi taolist ja tegeleb Bridges'ga.

Kaks tundi kestnud konverentsil oli Reaalkoolile arvestatud u. 10 minutit. Selle aja jooksul lugesid meie kuus tubli 10ndikku inglise keeles kohusetundlikult ette oma uurimistööde, mille kallal kurja vaeva nähti, teemad tutvustused. Märksõ-

nad, nagu meie eelmine päev õpetati, pidid olema "real fun" ja "wonderful opportunity", mida siis kuidagi üritati tekstiga väga otseselt haakumata ka ära mainida.

USA poolelt kõneles teiste hulgas ka meie kooli vahetusõpilane Helen Luts, kelle kõne kahjuks peaaegu täiesti kuulmata jäi tehniliste probleemide tõttu.

23. aprill leidis osalejate jaoks aset lõppvaatus, kus Niguliste kirikus söödi kooli poolt välja tehtud torti, jagati kätte väiksed meened ja tunti end mõnusalt. Vähemalt meil oli tore.

lili madissoon

On Vaim või ei ole?

Vanas ja traditsioonidega koolis on ikka uhke tunne õppida küll. Pluss veel see, et õppeaasta on kõrge ja õpetajad enamuses tasemel.

Olgu, oleme oma enesehinnangu üles kütnud ja arvamused endast on laes. Helesinistest pilvedest toob aga alla ühe vana vilistlasega juttu ajades tema ütlus, et kooli Vaim on kadunud. Miks nii?

Kõigepealt võiks mainida, et tegemist ei olnud veel ühe vanapapiga, kelle nooruses oli rohi rohelisem, taevast sinisem ja kõik üldse parem. Tema sõnul on probleem hoopis selles, et Reaalkool ei ole ületanud uudistekiinnist.

Noh, see nõudmine võib-olla on natuke liiga suur, aga võiks siiski koolis ringi vaadata - kui palju ja kas meis seda legendaarset Reaali Vaimu on?

Esmalt tuleks ilmselt uurida, milles Vaim avaldub. Võtame välised tunnused - müts, sõrmus ja märk. Ja kohe näemegi, milles probleem on.

Kümnendas klassis toimub suur ja tore üritus nimega Mütsipidu. Üritus on mõjuv, tuletatakse meelde kooli traditsioone ja õpilaste julgeid tegusid. Ühesõnaga, jutu mõte on selles, et oma kooli üle võib julgelt uhke olla. Õhtu jooksul on veel meeoleolu ülev, aga kui koju jõutakse, näidatakse emale-isale viisakalt müts ära ja visatakse tolmuma, kuhu juhtub. Tekib selline mõttetuse tunne. Miks sa, kallid realist, kannad mütsi ainult kooli pidulikematel üritustel, kinises ruumis? Ometi on meie peakate võrreldes mõne teise kooli omaga palju nägusam.

Kas siis on põhjust häbeneda oma kooli? Võib-olla oli tõesti vanasti "rohi rohelisem" jne, sest siis oli mütsi kandmine ju suur au.

Teisalt saab asja lugeda nn. koolivägivalda alla kuuluvaks. Kui mõni populaarsem õpilane ütleb, et tema arvates on see nõme, siis teised ei julge ka enam kanda ja järgivad tema eeskujul. Aga mis siis täpselt on nõme? Müts või see, et sa Reaalkoolis käid?

Milline oleks lahendus probleemile? Ei peaks ju tegema mütsikandmist kohustuslikuks. Asi ise peaks nii palju väärt olema, et juletaks ja tahetaks mütsi kanda vabatahtlikult.

Müts mütsiks, see on ainult üks näide meie kooli armsate austatud õpilaste ükskõiksusest või tegevusvõime puudumisest. Lisaks paistavad kõik olema veel nii masendavalt arvamusetud. Ajalehes on küll põhimõtteliselt olemas ruum lugeja arvamusel jaoks (2. lk allas), aga kuigi toimetusele vaatatakse järjekindlalt ikka veel lolli lootusega ajalehe meili, ei kipu sinna ilmutama ühtki pisikest närust kirjaasusest. Rahvas, kas te kõik olete nii ühel arvamusel ajalehes kirjutatuga? Ei tahaks hästi uskuda.

Minu jutu mõte ei olnud nüüd tekitada mingit suurt kampaaniat, kuivõrd panna teid mõtlema selle üle, mida Vaim ja traditsioonid teile tähendavad ja miks te üldse Reaalkoolis käite. Sest Vaim ja Reaal on olnud läbi aegade lahutamatud ja minu arvates on see üks ilus traditsioon, mis võiks nii ka jääda.

lili madissoon

Kesklinna koolide rahvastepalli võistlused

10. ja 11. aprillil toimusid Jakob Westholmi gümnaasiumis Kesklinna Koolide rahvastepalli võistlused 3. ja 4. klassidele. Enne olid toimunud eelmängud, kus iga alagrupi kaks paremat said ka lõppvõistlusele.

Peale meie kooli võistkondade olid finaalis veel võistkonnad Gustav Adolphi Gümnaasiumist, Saksa Gümnaasiumist, Tallinna Inglise Kolledzist, Westholmist ja ka teistest. Meie kooli 3. klassi esindus saavutas esimese koha. Võistkonda kuulusid Sabine Kodu, Meri-Kris Jaama, Triin Allik, Vivian Levin, Kerli-Ellek Oissar, Anette Rohunurm, Henri Anier, Rudolf Benno, Karl Tammes, Franc Vood, Siim Suppi, Sten Tarro ja Rasmus Puur.

4. klassi võistkond jäi kolmandaks, võitis Gustav Adolphi Gümnaasium, teiseks jäi Westholmi Gümnaasium. Meie kooli esinduses olid Laura Mitt, Kaili Randmäe, Helis Laan, Susan Keinast, Kätta Nool, Anette ross, Markkus Murrise, Romet Mets, Kristjan Piilman, Ken Kelu, Sten Põldsam ja Sander Ligi.

catlyn kirna

Play-box Reaalkooli

Väikeses majas!

15. märtsil oli Tallinna Reaalkooli (see on meie kool!) aulas igasugust sagimist näha. Mängiti muusikat ja esineti. Oli Talvelõpu disko.

Peo naelaks oligi Play-Box. Kes veel ei tea, siis see on see, kui makilindilt tuleb muusikat ja keegi imiteerib (teeb järgi) esitajat. Sellega Väikese Maja õpilased just tegelesidki. Praktiliselt kõik soovijad said esineda.

Repertuaar oli seinast seinani, populaarsed olid Eda-Ines Etti, Madonna, Terminaator, Offspring ja paljud teised.

Võitjad kuulutati ka välja. Nendeks osutuseid 2. klassis Liisa Puustusmaa ja Silva Reinpuu (esikoht), Sander Hermet (auväärt teine) ning Liisa Marie Karolin, Kai Sarv, Nele Nõgisto, Laura-Maria Kadaksoo ja Kadriann Pikkat (kolman-dad).

3. klassis võitsid aga Meri-Kris Jaama, Triin Allik, Sabine Karoline Kodu, Maret Mikk ja Andra Heinat. Teiseks jäid Sarah Aaspõllu, Sandhra Mirella Valdama ning kolmanda koha saavutas Viivian Levin.

Algkooli vanimates klassides oli võit poiste taskus, Karl Laumets, Andres Lang, Märt Mägi ja Kristjan Piilman võit-sid esikoha. Teise koha napsasid Kateriin Toomis, anuella Puusepp, Reti Liblik, Kairi Antonjak ja Maarja Loog. Kolmandaks jäid Liisa Laasberg, Lonny Tõnov, Laura Mitt ja Eva Põldmäe.

Lapsed ise jäid väga rahule. catlyn kirna

hallis udus ta

see helendav armastus

langevad lehed

sinust minuni

viib me unelmaid üks sild

siimu haikud

läbi lilled

Armastus Reaalkoolis ja armastus Reaalkooli vastu

Kui sorida tarkades raamatutes, leiame üsna kindla väite, et armastus on sügav, püsiv, kõikehaarav kiindumus inimese, looma nähtuse või idee vastu. Avaldusvorm sügavalt isikupärane. Allub vaid osaliselt mõistusele ja tahtele.

Vot nii!

Noh, siit võib järeldada küll, et iga inimene on armastust pungil täis. Sellepärast, et armastada võib ju kõiki ja kõike, ükskõik kus ja millal ja kogu see värk mõistusele ei allu.

Võtame näiteks meie kooli. Eks siin leidub ikka tõesti kõikvõimalikke armastusi. Ülekaalus on kindlasti armastus õppimise vastu. See väljendub erilises agaruses ja innukuses. Meeletult armastatakse ka rangeid õpetajaid (mitte et meil neid palju oleks) - noh, mida rohkem karjub, seda parem. Suur armastus on samuti õpilaste endi vahel. see väljendub hästi just selles, et üksteisest möödudes on füüsiline kontakt soovitud tähtis, et peab ikka igäihele

väikse sõbraliku vopsu andma. Armastus on vaetusjalanõude vastu. Mõnel on neid lausa mitu paari kaasas, kel kõrvadega, kel karvased.

Teadmata kelle poolt läbi viidud küsitluse põhjal on järeldatud, et 33,7% meie kooli õpilastest tunneb lausa kirge meie koolimaja kui hoone vastu. Silitatakse nii käte kui jalgadega. Kui nii jätkata, võime varsti uhked olla oma suure armastuse üle, mis igale võõralegi kaugelt silma paistab, sest koolimaja on väljast juba praegu osaliselt suurepärase kunstiliste teostega kaunistatud.

Ja siis veel see meie pea igapäevane tehiskartulipuder, mis on juba saavutanud sellise populaarsuse, et on enamuse lemmiktoit.

Üle poole meie koolis olevast armastusest tuntakse kindlasti ka aastalõpul tehtavate kokkuvõtivate tööde ja eksamite vastu. Kellele ei meeldiks siis ilusatel päikesepaistelisel päeval toas ajusid ragistada ja när-

ve treenida. Mitte aga õues sõpradega ilma nautida, nooh nädalavahetustel aega küll.

Ahjaa, siis on veel see vaat' olematu protsendike armastust noormeeste ja neidude vahel. Eriti see milleski ei väljendu, aga küllap see ikka eksisteerib...

Aastaid on räägitud armastusest Reaali Vaimu vastu ja armastusest, mida tema tunneb meie vastu. Mina olen siin koolis esimest aastat ja kahjuks pole mina teda veel kohanud, kuid loodan, et see kunagi juhtub.

Kõiki neid armastusi seob miski, mis annab tunda kevadel, kui on suvepuhkusele minek, et justkui ei tahakski lahkuda?!

Kuna meid siin koolis on suhteliselt palju ja igäihele peaks kasvõi natukene sellist tunnet olema, siis... liidame. Saame... küll ja veel.

Aga mis see miski on?

Armastus?

mari rohtla

Woman

She's a woman of Kiev
She's a woman of Moscow
She's a woman of Tel-Aviv
She's a woman of Tallinn
She's a woman of Cairo
She's a woman of Cape Town
She's a woman of Istanbul
She's a woman of Earth
Who's the man now?

margus

OHK

Buss peatus
hämastav veatus
blondiini rinnal
kärbes tema pruunil
rinnapinnal
P.S ta polnud paljas
Nägin juba läbi ukse
suur oli minu südametukse
oh mind lolli
ma armusin kontrolli

margus

Sõraliha-sarved

Ammuu-ammuu
kas tahad sa
võin tulla sulle
söögiks
Su prae peale
kartulite vahele
tulen otse
Inglismaalt
Su suhu makku
tulen varsti
sõrad sarved
kas sarved teravad on
löögiks
Või oli nakatunud
liha hoopis tulnud
Prantsusmaalt

margus

värvilised lapsed

Juba kahel päeval sel kooliaastal on Väikese Maja õpilsed väga kahtlaselt olnud kõik ühtemoodi riides.

Tegu on olnud punase ja kollase päevaga. Siis tulevad lapsed kooli just vastavalt päeva nimele just seda värvi riietes. 14. veebruaril oli sõbrapäeva puhul kõik punases ning 11. aprill tõi kaasa kollase värvi. Viimasel

nimetatutest olid eriti aktiivsed just tüdrukud.

Varsti võib aga kõiki väikseid realiste näha rohelises, sest just seda päeva on kohe-kohe oodata. Sügisel on aga plaanis sinine, triibuline, täpiline, ruuduline ning vastandite päev.

Reaali Poiss jääb huviga ootama, värvilist kevadet kõigile! catlyn kirna

luuletus

see soojus mis on sündind öös
ja vaikus ja see tuuletus
see udu mis on kerkind soos
see on üks väike luuletus
siim

Hermafrodiidi manifest ja juhtkiri

"Reaali Hermafrodiit" on kõikide korrallike, inimlike, äärmiselt pugetalike ning eriti igavaid koolilehti armastavate inimeste kiuste välja antav õpilasuulitus, mille sisu on kantud edasi Reaali Vaimust, jaburatest reeglitest ja veidratest inimestest, mädast haisevast korraldusest, himurikest habemikest ning muidugi sinivillastest sokkidest. Rubriik ilmub, kuni Tallinna Reaalkooli seinte vahel on veel tunda õpilasvaenulikke õhkkonda, vabaduste piiramist ja korralduslikku laiskust või lohakust. "Reaali hermafrodiit" ei ole suguliselt diskrimineeriv väljaanne. Lehte kirjutavad kõik oma seisukohta või mõtteid omavad õpilased. See oli "Reaali Hermafrodiidi" põhikiri ja manifest. Edasi tuleb see, mis teile ei meeldi.

Mis juhtub pärast lehe õpilastele ja õpetajatele jagamist?

a) Iga ainetunni alguses pühendab õpetaja vähemalt 10 minutit "Reaali Hermafrodiidi" toimetajate ja artiklite autorite noomimisele,

korrale kutsumisele, "juhendamisele" jne jne.

b) Vihast sinised vanurid ja kompleksidega noored õpilased, kes ärrituvad kõige kummalisemate asjade peale, avaldavad soovi meid supilusikatega kuubikuteks lõigata ja Afganistani nälgivatele lastele mänguautodeks müüa.

c) Meil keelatakse järjekordselt ära töölehe juures.

Mis peaks juhtuma normaalses ühiskonnas?

a) Kõik lõikaksid/rebiksid "Reaali Hermafrodiidi" mööda spetsiaalselt ettevalmistatud jooni väljaande küljest lahti. Keda huvitab, loeb, ning voldib ülejäänud lehtedest endale meelepäraseima kujundi (näiteks nutsaku) ning tarvitab sedagi otstarbekalt; keda ei huvita, kes on liiga noored või lapsevanemad, häbelikud, habemikud või kes ei suuda pärast millegi "nii provotseeriva" lugemist suumulku (vabandame siinkohal kõi-

kide õrnahingeliste eest niivõrd poolebaatsensuurse väljendi kasutamise eest) kinni hoida ning lihtsalt peavad midagi ütlema, panevad "Reaali Hermafrodiidi" sinna pilkugi heitmata prügiurni ning lahkuvad tollest kümne sekundi jooksul vähemalt kolmeteise meetri kaugusele. Ja jäävad sinna. Vastasel juhul mainitakse neid lehes siis, kui ilmub järgmine number. Ja mitte hea sõnaga.

b) Normaalses ühiskonnas "Reaali Hermafrodiit" ei ilmuks. Niisiis, kui mõnes järgnevas Teie näpukeste vahele topitavas "Reaali Poisi" nimelises pabervoldikus "Reaali Hermafrodiit" puudu on, on ühiskond normaalseks saanud (või on lehe välja andmine tõenäolisemalt siiski Kõrgema Võimu poolt taas ära keelatud). Vastuseks väidetele teemal "keegi ei salli teid" kirjutame, et meie emad armastavad meid ikka veel. Samuti on meil oma salajane fännklubi. Me ise ka ei tea, et on.

LK, EV ja HP

Kogu tõe Polmast

Sensatsioonilised avastused paljastavad direktori

"Appi, see on kummik!" karjatas anonüümseks jääda sooviv abiturient (18), kui avastas ootamatult meie kooli direktori Gunnar Polma(43, vist) (edasipidi GP) tõelise identiteedi.

Seoses viimasel ajal ilmnunud faktidega on ka käesoleva artikli autoritel tõsine põhjus kahelda GP olemuses – kuigi ta näib üdini inimlik, on üpris kindel, et tema näol on tegemist hariliku rohelise "Põhjala" kummikuga.

Vastav kahtlus tekkis Lustlikul Kröbistajal (edasipidi LK) juba mitmeid kuid tagasi (edasipidi mk), kui ta kord veidi hiljaks jäänuna läbi Reaalkooli pikkade koridoride klassiukse poole vuhistas minna. Poolel teel trepist üles märkas ta astmestikul üht rohelist kummijalatsit. Peale seda kui Kröbistaja jalanõud kogemata müksas, vastas viimane kummiklikul

inimhäälel, ähvardades lustlikule hilinejale Reaalkooli kodukorra punkti number 27 ehk põhjapõtrade loata söötmise rikkumise eest käskkirja anda. Intsidend moodus siiski rahulikult, kui välja arvata see, et peale väikest sõnavahetust hüppas kummik ühel jalal vängeidazherbaid-zhaanikeelseid ebatsensuurseid sõnu kasutades trepist alla ning tekitas seejuures kergekaalulise närvisõki trepist üles tulevale Tallinna Reaalkooli Vaikiva Tsen-suuri Läbiviimise Komisjoni esimehele (vanus määramatu). Siinkohal võtavad autorid endale vabaduse kasutada ära esialgu veel Reaalkooli hoolekoguga kooskõlastamata, kuid siiski ideefaasis viibiv Amoraalsete Sõnade Kasutamise Limiidi Leping ehk siis öeldes: tagumikku.

Teine kahtlus, et GP näol on tegemist harili-

ku rohelise "Põhjala" kummiku soo esindajaga, saab kinnitust siis, kui veidi tegeleda tema käitumismaneeride jälgimisega. Tähelepanelik vaatleja võib siinkohal märgata tema ühejalgsusele või kummiklikkusele viitavat hüplikku käimisviisi, ennenägematut elavust ning seda, et meie direktor venib kahtlaselt hästi.

Polma kummiklisuse sügavamad uuringid tõestusmaterjalid on praegu Riigiarhiivis peidus ning me ei tohi neid avaldada. Ise istume peidus, ümbritsetuna vaenulikest kummikuhordidest. Teadke, Reaalkooli inimesed, kummik olla pole patt!

LK ja EV

Toimetuse märkus: artikkel on avaldatud Gunnar Polma lahkel loal.

autor: inz

Will I be your carpet please
cause I would like it so
Feeling your bare feet
weighting so heavily on me
but also so strangely tickling
I've got especially enourmous feeling
When you're wearing those blue socks
Yummm... what a tasty smell...

Sum-sum-sum
Ümber mu pea tiirurab
visioon nr.365:
mõttetu mees tänavalt,
hele pintsak, pruunid püksid,
käes suur oranz apelsin.
Huvitav ... kas ta kaktuseid ka sööb?

Vidiit, vidiit
Tegi mati oksa peal
Vidiit, vidiit

Vihmaussi nähes
võib end surnuks ehmatada
Eriti kui ta ilmutab end
kevadisel kõnniteel
Porisel
Kaua veel
Kaua veel
Kaua veel
Võtab aega
Kuni ma käed
puhtaks saan

H
E
L
E
N
I

K
O
L
U
M
N

Pahandused

Päike oli välja tulnud ja lumi sulanud, mets sigimist-sagimist täis. Sipelgad olid pahased, sest tahtsid ühe sussid püsti ajanud tarakana mäest alla lasta: kahjuks kippus laibake märjal mullal persetpidi maasse kündma. Meelimatva leha tõttu tekkis neil tahtmine veidike pahandust teha ja ohvriks langes kiilakas vesirott, kes oli juuksed kaotanud mingi salapärase õnnetuse tõttu. Mingil hetkel, kui kõik seisis vesiroti uneuru poole seljaga, ilmus sinna vana kiilaka boamao pilt (madu ise magas samal ajal metsa teises servas poriloigus). Ussi pilt ärritas kiilakat vesirotti väga, kuigi neil polnud tõesti midagi ühist peale kiilakuse. Muuseas oli keegi pildi alla kirjutanud, et kiilakas vesirott on vana noot. Terves metsas oli nimelt teada, et kiilakas laulmisel si-nooti välja ei vea, aga ikkagi pidas vesirott seda niivõrd solvavaks, et tormas otsejoones mõmmibeebi poole, kes parasjagu teed keetis. Kõikide suureks meelehärmiks viis ta ka poriloigus magava vana kiilaka boamao pildi kaasa.

Mõmmibeebi oli metsas suure au sees, sest kui ta parasjagu teed keetis, ei suutnud ükski asi teda selles peatada. Samuti sai ta vihaseks kõigi peale, kes teda teejoomisel (mis võttis pika aja, kuna ta teekruus oli kõrvitsa suurune) segasid. Vihjeks nii palju, et

Vabandused

Vabandame ette ära kõikide nende inimeste ees, keda käesoleva väljaande numbriks lollideks, idiootideks, uudu-vuududeks või huvitavateks inimesteks nimetatakse. Te olete/ei ole seda (kriipsuta läbi väär variant). Samuti vabandame kõikide end vanaks pidavate vilistlaste ning õpetajate ees, et me neid mitte kordagi üle tee pole aidanud. Kahetseme pattu ja sööme selle nimel kaks päeva ainult heeringat sibulaga.

PS! Jutt Polmast on humoresk.

See ja eelmine lehekülj on peaaegu tervenisti valmistatud Energilise Vulistaja, Lustliku Krõbistaja ja Härgleva Põristaja poolt. Kirjutage ja joonistage meile dikitult hermafrodiit@hot.ee.

Ja selle kuu antifeministlik sentents on: *"Pulchra enim sunt ubera quae paululum supereminet et tument modice, nec fluitantia licenter, sed leniter restricta, repressa sed non depressa."*

Kommentaariks tsitaatorite poolt: teadjad ei kobise ja kobisejad ei tea.

Meie metsas rumalaid on ikka targaks peetud, targad meil on ammuilma prügi-mäele veetud.

teed jõi mõmmibeebi vähemalt seitse korda päevas. Nähes vihast puhkivat vesirotti, ei katkestanud ta mõtlikku teevee vaatamist ning pööras vaid ühe oma kõrva vesiroti poole. Kiilakas vesirott kukkus kriiskama, et sipelgad teevad tema kulul nalja ja kasutavad ta pealage peeglina, kui aga nägi, et mõmmibeebi omaette muheleb, läks ta veel rohkem endast välja. Karule meenutas kiilaka vesiroti kiilakas pealagi nimelt kangesti ähkivat ja päikese käes helkivat teekannu, kus mahedalt loksus teevesi. Vesirott läks seda muhelemist vaadates tõsiselt keema, sest päike pole kiilakatele just hea, ja kuna ta ei toonud enam kuuldavale ühtegi mõistlikku häälsust peale mulisemise (mis oli mõmmibeebile eriti naljakas), siis soovitas viimane tal koos oma kiilaka pealaega pöörduda hoopis põlenud siili poole, kes metsas oli vastutav loomade organiseerituse teise taseme eest.

Põlenud siil oli oma naljaka liigsnime saanud sellest, kui ta Afganistanis üritas luua kodutute siilide varjupaika, kuid need panid tal hoopis okkad põlema. Ta ei teinud sellest eriti väljagi, aga otsustas siiski kodumetsa tagasi pöörduda, kus haaras kohe metsavallat tema koha. Algul oli just viimane olnud vastutav tegija, kuid siis hakkas ta endale mägede kaupa pähklikoori kokku ostma ning asendati lõpuks põlenud siiliga.

Kui aga vana kiilakas vesirott ikka oma kriiskamist järele ei jätnud, hakkasid vaeles mõmmibeebil kõrva undama ja tantsu lööma. "Ideed järgi on homme loomade koosolek," ütles kurnatud olemisega karuke.

Vesirott kisas veel natuke, kuid siis sai aru, mis talle äsja öeldud oli. Nagu eelnevalt nähtud, oli ta üleüldse pika taibuga. Aga võib-olla oli tal halb kuulmine, sest si-nooti trillerdada pole üldsegi raske.

Järgmisel päeval toimus keset metsalagendikku loomade koosolek, mille avas loomade juht põlenud siil. "Loomad, meile on laekunud raske kaebus," ütles ta. "Keegi naelutas vesiroti pildi puule ja kirjutas sinna ülimalt solvava teksti. Nüüd on ta hulluks läinud – tormab mööda metsa ringi, püüab põgenevaid sipelgaid ning tassib neid kogu aeg pesasse tagasi."

Saanud hakkama sellise raske kõnega, siil istus. Püsti tõusis väike karihiir, kes kandis alati peas shinjooni, mis pidi tema karvad võluvalt seksikaks tegema. "Vesirott," karjus ta. "Tea, et mina toetan sind alati ja igavesti, niisamuti nagu toetan kommunistlikku parteid!"

Teised loomad vaatasid karihiirt jäise pilguga ning too võttis samuti istet. Nüüd võttis sõna mõmmibeebi, kes enne oli stoilise rahuga murul küllutanud ning käppa imenud. "Vaadake, ideed järgi me ju teame, et sellise teo sooritaja ei mõelnud midagi halba ja..."

metsas

Siinkohal katkestas teda vesirott: "Mis tähendab ei mõelnud midagi halba! See oli ju minu pilt, ja nüüd teavad kõik, et ma laulda ei oska! Kui see asi ei lahene, siis lähen ma metsast ära ja kõik!"

Loomade seas tõusis erutatud sumin, kuid keegi ei märganud, kuidas siil salamisi rõõmsalt kätt lehvitas.

"Mida mu vanad kõrva peavad kuulma!" karjus kiilakas vesirott sumisevate loomade ja mesimummude peale. "Kas Te tõesti tahate minust lahti saada?! Et te kõik vee alla upuksite!" Olles lausunud need kurjakuulutavad read, pani vesirott käed puusa ja tähendas: "Kui mina siit peaks lahkuma, tuleb varsti tulvavesi ja ajab teie uneuru liiva täis! Vot siis." Ehmunud loomakesed vaatasid kõhklevalt jõe poole, mis tänu lume sulamisele oli juba tublisti tõusnud. Ainsana jäid rahulikult purgi sees kohale toodud puruvanakesed ja mõmmibeebi, kes oli tunamullu juba proovinud, et tema teekann ja kruus suudavad edukalt ka vee peal ujuda.

"Ma räägin teile ühe loo," hakkas kiilakas vesirott, kelle enesekindlus oli tõusnud juba peaaegu kõrgeima sipelgapesa kõrgusele, jälle peale. "Juhtus kord..." lausutas, kui jutuvada lõhestas hirmomant konna krookasutus: "Kui sa, kiilakas vesirott, niimoodi jätkad, saab sinust veel revolutsionäär ja parlamendisaadik! Ma just peilisin selle sinu peakolu kaudu välja." Vesirott jäi vait, sest ta ei tahtnud loomade parlamenti sattuda.

Parlamendi kohta liikusid metsas jutud, et seal tehakse nii pikki sõnu, mis on isegi pikemad kui vana kiilakas boamadu. Pikkade sõnadega oli metsaelanikel juba ebameeldivaid kogemusi olnud, sest ükskord ilmus metsa jämekael-eterotroohv-mudasiga, kes ei tahtnud enam kuidagi ära minna. Ta haakis oma pikad sõnad puujuurikate taha kinni ja ainult mõmmibeebi abiga suudeti ta metsa piirile lohistada ning alla visata.

Pikaks veninud vaikushetkesse vuras sisse metsavana, kes rõõmsalt habemesse rääkides kõikide pilgud endale tõmbas. "Mina arvan, et sipelgad võiksid kiilaka vesiroti ees vabandada - see oleks kindlasti lõbus vaatepilt," avaldas ta reipalt oma arvamust. Enamus loomadest oli tema otsusega päri ja ka vesirott noogutas armulikult.

Piduliku vabandamisürituse puhuks oli puuokstest kokku klopsitud ajutine podium, millel vesirott seisis, parimad puulehed sappa seotud. Ta lootis sellest saada oma sündmustevaese elu tipp hetke, mis ka tõeks sai. Ta nimelt ei teadnud, et sipelgatele meeldib kangesti vabandada, ja seepärast oli neid järjekorda kogunenud üle 700. Alguses noogutas vesirott armulikult iga vabandaja poole, kuid kui neid muudkui tuli ja tuli, ei pidanud ta enam vastu ja jooksis kriisates võsastikku... Teda ei nähtud enam niipea.

HP ja LK vasaku käega toksides